

Sentencja

- 1) Nie podejmując do dnia, w którym upływał termin wyznaczony w wezwaniu do usunięcia uchybienia skierowanym w dniu 21 listopada 2012 r. przez Komisję Europejską, wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku Komisja/Włochy (C-302/09, EU:C:2011:634), Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Zasądza się zapłatę od Republiki Włoskiej na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej” licząc od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do wykonania wyroku Komisja/Włochy (C-302/09, EU:C:2011:634), okresowej kary pieniężnej w kwocie 12 mln EUR za pół roku zwłoki we wdrażaniu środków koniecznych w celu dostosowania się do rzeczoności wyroku Komisja/Włochy.
- 3) Zasądza się od Republiki Włoskiej zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej”, ryczałtu w wysokości 30 mln EUR.
- 4) Republika Włoch zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 395 z 10.11.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia – Włochy) – Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA/Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

(Sprawa C-416/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi telekomunikacyjne — Dyrektywy 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE, 2002/22/WE — Swobodny przepływ urządzeń końcowych naziemnej radiowej łączności przenośnej — Dyrektywa 1999/5/WE — Opłata za korzystanie z urządzeń — Ogólne zezwolenie lub licencja na użytkowanie — Umowa abonencka zastępująca ogólne zezwolenie lub licencję — Różne traktowanie użytkowników posiadających umowę abonencką bądź nieposiadających takiej umowy)

(2015/C 371/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA

Strona pozwana: Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

Sentencja

1) Dyrektywy:

- 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urzędzeń radiowych i końcowych urzędzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności, a w szczególności jej art. 8
- 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urzędzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie),
- 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), zmieniona dyrektywą 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r.,
- 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), oraz
- 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), zmieniona dyrektywą 2009/136/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r.,

należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym dotyczącym stosowania opłaty takiej jak opłata za koncesję rządową, na mocy których korzystanie z końcowych urzędzeń naziemnej radiowej łączności przenośnej w ramach umowy abonenckiej jest uzależnione od posiadania ogólnego zezwolenia lub licencji oraz uiszczenia takiej opłaty, w sytuacji gdy umowa abonencka zastępuje sama w sobie licencję lub ogólne zezwolenie i w rezultacie nie jest wymagane w tym zakresie żadne działanie ze strony administracji.

- 2) Artykuł 20 dyrektywy 2002/22, zmienionej dyrektywą 2009/136 i art. 8 dyrektywy 1999/5 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one, do celów stosowania opłaty takiej jak opłata za koncesję rządową, zrównaniu z ogólnym zezwoleniem lub licencją na radiostację umowy abonenckiej na usługi telefonii komórkowej, która powinna ponadto zawierać dane dotyczące rodzaju odnośnego urzędzenia końcowego i jego homologacji.
- 3) W przypadku takim jak w postępowaniu głównym prawo Unii wynikające z dyrektyw 1999/5, 2002/19, 2002/20, zmienionej dyrektywą 2009/140, 2002/21 i 2002/22, zmienionej dyrektywą 2009/136 oraz z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ono różnemu traktowaniu użytkowników końcowych urzędzeń naziemnej radiowej łączności przenośnej, w zależności od tego, czy zawierają oni umowę abonencką na usługi telefonii komórkowej, czy też zakupują oni te usługi w formie usługi przedpłaconej uzupełnionej ewentualnie usługą doładowania, na mocy której tylko pierwsi z nich podlegają przepisom krajowym, które ustanawiają opłatę za koncesję rządową.

(¹) Dz.U. C 431 z 1.2.2014